

DRUHÁ KAPITOLA

Neobyčejná vlastnost a obyčejný spor

Od toho dne se malému děvčátku dařilo dobře. Také o tom byla Momo přesvědčena. Teď měla pořád kousek jídla, někdy víc, někdy méně, podle toho, jak se to zrovna hodilo a kolik hodní lidé mohli postrádat. Měla střechu nad hlavou a měla svou postel. Když se udělalo chladno, mohla si rozdělat oheň. A co bylo ze všeho nejdůležitější, Momo měla mnoho dobrých přátel.

Zkrátka a dobře Momo potkalo velké štěstí, že přišla k tak vlídným lidem. Ostatně Momo si to přesně tak myslela. Ale také muži a ženy záhy poznali, že i na ně se usmálo štěstí, a to o nic menší. Potřebovali děvčátko Momo, a divili se, jak předtím trávili svůj život bez holčičky. A čím déle Momo v jejich blízkosti žila, tím pro ně byla nepostradatelnější, dokonce tak nepostradatelná, že se jenom strachovali, aby jednoho dne zase neodešla.

A to byl důvod, proč měla Momo stále hosty. Skoro pořád jsi mohl vidět, jak někdo sedí u holčičky a z celé duše s ní rozpráví. A kdo děvčátko potřeboval a sám přijít nemohl, poslal někoho, aby ji přivedl. A tomu, kdo ještě nevěděl, že ji potřebuje, říkali druzí: „Jdi k Momo.“

Po nějaké době si v okolí amfiteátru zvykli tuto větu užívat naprosto běžně. Stejně jako se říká: „Všechno nejlepší!“ nebo „Dobrou chuť!“ nebo „Ví bůh!“, muži a ženy říkali při nejrůznějších příležitostech: „Jdi k Momo!“

Ale proč? Byla Momo tak neuvěřitelně chytrá? Dovedla každému dobře poradit a našla pokaždé to pravé slovo, když někdo potřeboval útěchu? Nebo snad uměla moudře a spravedlivě rozsuzovat spory mezi lidmi?

Ne, Momo to všechno uměla právě tak nedostatečně jako kterékoliv jiné dítě.

Tak tedy ovládala něco, po čem lidé nabývali dobrou náladu? Třeba zpěv, nebo hru na nějaký nástroj? A neuměla Momo tančit a předvádět

akrobatická čísla – protože když se to vezme, dá se říci, že Momo bydlela v jakémisi cirkusu?

Ne, ani to nebyl pravý důvod.

Nebo snad Momo znala nějaké čáry? Třeba jakousi tajemnou formuli, a tak dovedla od lidí zahánět všechny starosti a soužení? Možná že hádala z ruky, nebo nějak jinak předpovídala budoucnost?

Ne, nic takového.

Momo uměla něco docela jiného: Momo uměla naslouchat tak jako nikdo.

Teď asi kdekdo řekne, že na tom nic mimořádného není, neboť naslouchat umí přece každý.

Ale to se mýlí. Opravdu naslouchat druhému umí jen velmi málo lidí. A jak to uměla Momo, to nedovedl nikdo jiný.

Momo dovedla tak naslouchat, že hloupého napadaly znenadání velmi moudré myšlenky. Ne snad, že by něco řekla nebo se na něco zeptala, co by ho samo na takové myšlenky přivedlo. Ne, Momo jen seděla na svém místě a naslouchala. Naslouchala tak pozorně, jak pozorně naslouchat je vůbec možné, a s tak velkou účastí, jaká je vůbec myslitelná. Dívala se při tom na toho, kdo mluvil, velkýma temnýma očima, a ten, na koho se tak dívala, cítil, jak mu najednou přicházejí myšlenky, o nichž by ho ani ve snu nenapadlo, že je podobných schopen.

Momo dovedla druhým tak naslouchat, že bezradný a nerozhodný najednou úplně přesně věděl, co chce. Nebo tak, že se ostýchavý zbavil naráz nesmělosti a pocítil odvalu. Nebo tak, že nešťastný a utlačený znovu nabyl důvěru a znovu se dovedl radovat. A když si někdo myslel, že je celý jeho život pochybený a nemá vůbec žádný smysl a že on sám je pouze jeden z mi-

lionů, částečka, na které vůbec nezáleží a kterou lze nahradit stejně rychle jako nádobí v kuchyni – a když šel a všechno to vyprávěl malému děvčátku Momo, najednou mu z nějakého záhadného důvodu bylo jasné, a to již při tom, kdy mu z úst ještě splývala jeho vlastní slova, že se pořádně mýlí a že on, takový, jaký je, existuje mezi všemi lidmi jenom jednou jedinkrát, a to že je důvod, proč je právě svým vlastním způsobem pro svět důležitý.

Ano, tak dovedla Momo druhému naslouchat!

Jednoho dne přišli k děvčátku dva muži, kteří se na smrt pohádali a už vůbec nechtěli spolu mluvit, třebaže to byli sousedé. Druzí jim radili, aby šli, proboha, k Momo, protože se přece nesluší, aby sousedé žili v nepřátelství. Nejdřív se oba zdráhali, ale pak se neradi podvolili.

